

Arrest

nr. 172 836 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn. Op 16 juli 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Verzoeker diende op 9 september 2015 een tweede aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn. Op 3 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.09.2015 werd ingediend door:

Naam: Y. (...)

Voornaam: F. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 28.11.1987

Geboorteplaats: El Aaroui

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreffende familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 of 2, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen...

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende bewijzen worden voorgelegd:

- attest OCMW Antwerpen dd. 25.11.2015 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- attestation du revenu global impose au titre de l'année 2015 n°26344' dd. 4.11.2015 : dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden kan dit attest met in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- 'attestation de non-imposition a la taxe d'habitation n°26344' dd. 04.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene in het jaar 2014 niet onderworpen was aan 'taxe d'habitation' en aan 'taxe des services communaux' Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene. Tevens blijkt uit dit attest dat betrokkene in Marokko geregistreerd staat als zijnde actief als 'fonctionnaire'.

- bewijzen geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene (Atena Money Transfert - SPRU voor de periode 2013-2014 ')

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen

betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag én reeds van in het land van herkomst of origine. Het gegeven dat betrokkene in de periode 2013-2014 enige financiële steun ontving van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de “informatieplicht”.

Verzoeker betoogt:

“Verzoeker is van oordeel te vallen onder artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vreemdelingenwet: “de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° omvat: (...). De Vreemdelingenwet vult verder niet aan op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zodat deze een feitelijke situatie blijft. In dit verband heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 31 maart 2016 nr. 164.992 het volgende beslist: (...). Verzoeker is naar België gekomen in november 2014. Hij is niet alleen onvermogen maar is reeds jaren ten laste van zijn ouders. Bij zijn aanvraag heeft verzoeker de volgende bewijzen voorgelegd teneinde aan te tonen ten laste te zijn van zijn ouders:

- bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon aan verzoeker voor de periode 08/2013-10/2014 (stuk 3)
- een attest van geen inkomsten uit Marokko dd. 04/11/2015 (stuk 4)
- een attest van geen eigendommen uit Marokko dd. 04/11/2015 (stuk 5)
- een attest van het OCMW dd. 25/11/2015 waaruit blijkt dat verzoeker niet ten laste is van het OCMW (stuk 6)

Het voorgaande laat niet de minste twijfel over dat verzoeker onvermogen is en reeds jaren materieel en financieel ondersteund wordt door zijn ouders. Temeer daar verzoeker reeds sinds zijn aankomst in België, in november 2014, bij zijn ouders woont. Dit wijst op een voortzetting van de reeds gegeven materiële en financiële steun ten tijde dat verzoeker in zijn land van herkomst verbleef. De aanvraag van verzoeker wordt geweigerd door enkel en alleen te verwijzen naar de attesten van onvermogen dat verzoeker samen met de bovengenoemde stukken aan verwerende partij heeft voorgelegd ter staving van zijn financiële afhankelijkheid. Niet in het minst wordt in de bestreden beslissing vermeld waarom er met de overige dienstige stukken, zoals de bewijzen van geldstortingen, geen rekening kan worden gehouden of waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn ouders. Nochtans laten deze stukken toe om op onbetwiste wijze vast te stellen dat verzoeker onvermogen is en effectief ondersteund wordt door zijn gezin. Het betreffen immers bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon (de vader) aan verzoeker voor de periode van 2013 tot de komst van verzoeker in België. Door voormelde bewijzen gewoonweg buiten beschouwing te laten, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel dat op haar rust. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan een bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS nr. 154.954, 14 februari 2006; RvS nr. 167.411, 2 februari 2007). De zorgvuldigheidsplicht houdt tevens in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS nr. 107.624, 11 juni 2002). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ook het volgende: (...). Het wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de door verzoeker voorgelegde stukken doch minstens dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden. De bestreden beslissing vermeldt slechts het

volgende: "Het gegeven dat betrokkene in de periode 2013-2014 enige financiële steun ontving van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. " Aldus blijft verwerende partij in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als ten laste van zijn Belgische ouder. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Zodoende heeft verwerende partij naast het zorgvuldigheidsbeginsel ook de motiveringsplicht geschonden voor zover zij niet afdoende aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met voormelde stukken. (...). Dat anderzijds uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat verwerende partij het attest van onvermogen uit het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwt voor een gezinshereniger, terwijl nergens in de wet is terug te vinden dat de betrokken persoon een attest van onvermogen dient voor te leggen om zijn afhankelijkheid met het familielid aan te tonen. Zoals reeds aangehaald, is de afhankelijkheid een feitelijke situatie dat kan worden aangetoond met elk passend middel. De Europese Commissie sprak zich hier reeds over uit, zeggende dat verzoekers hun onvermogen en het feit dat zij ten laste zijn kunnen bewijzen (...) (vrij vertaald: door andere middelen dan een gecertificeerd attest uitgegeven door de bevoegde instanties in het land van herkomst) (Communication from the Commission to the European Parliament and the Council: on guidance for better transposition and application of Directive 2004/38/EC on the right of citizens of the Union and their family members to move and reside freely within the territory of the Member States, 2 juli 2009, COM(2009) 313 final). Dit dient ter interpretatie analogisch toegepast te worden op de voorliggende situatie. Door verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet die enkel de wetgever vermag te doen.

Verwerende partij schendt derhalve artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vreemdelingenwet. Met betrekking tot het attest van geen inkomsten uit Marokko dd. 04/11/2015 (stuk 4) stelt verwerende partij het volgende: (...). Deze motivering is manifest onjuist daar dit attest nergens vermeldt dat het document werd afgeleverd op basis van de persoonlijke verklaringen van verzoeker. Het attest vermeldt enkel dat het document werd afgeleverd op vraag van betrokkene: (...). Volledig ten onrechte leidt verwerende partij hieruit af dat het document "werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen". Het staat bijgevolg vast dat het attest beschouwd kan worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Door het attest te bestempelen als een "verklaring op eer" schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts verworpt verwerende partij het attest van geen eigendommen uit Marokko dd. 04/11/2015 (stuk 5) als volgt: (...). Verwerende partij leidt uit dit document verkeerdelijk af dat "betrokkene in Marokko geregistreerd staat als zijnde actief als fonctionnaire ". " (eigen onderlijning en stijlzetting). Immers, verzoeker woont reeds sinds 2014 in België en kan bijgevolg nooit gedurende deze periode in Marokko actief zijn als 'fonctionnaire'. Volgens verwerende partij zegt dit attest niets over "eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene". Deze redenering gaat niet op, daar - zoals hierboven besproken - het attest van geen inkomsten uit Marokko (stuk 4) afdoende bewijst dat verzoekende partij geen inkomsten geniet in Marokko. De bestreden beslissing getuigt dan ook van een grote onzorgvuldigheid. In verband met het voorgelegd attest van het OCMW meent verwerende partij dat ook de referentiepersoon diende aan te tonen niet ten laste te zijn van het OCMW.

De Vreemdelingenwet vereist niet dat de referentiepersoon dient aan te tonen niet ten laste te zijn van het OCMW, laat staan dat dit als een dwingende voorwaarde moet worden toegepast. Door te eisen dat de referentiepersoon een attest diende voor te leggen van niet ten laste te zijn van het OCMW schendt verwerende partij artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vreemdelingenwet. Bovendien kan het al dan niet voorleggen van een attest van het OCMW door de referentiepersoon geen afbreuk doen aan de vraag of verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, zodat verwerende partij aan verkeerde feitenvinding doet.

Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk is van zijn ouders en door hen effectief ondersteund wordt. Toch weigert verwerende partij de aanvraag van verzoeker te aanvaarden. Dienvolgens dient dit middel als gegrond te worden beschouwd en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden

genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat verzoeker artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet miskent, daar hij langer in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het feit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, gelet dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen en dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is met name een bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie en dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);

Daarnaast dient aangetoond te worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– (...).

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...).”

In de bestreden beslissing wordt onder meer besloten dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen en dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat. De verwerende partij vervolgt in de bestreden beslissing: *“Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*.

Verzoeker heeft kritiek op het motief *“dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”*. Hij betoogt: *“De Vreemdelingenwet vereist niet dat de referentiepersoon dient aan te tonen niet ten laste te zijn van het OCMW, laat staan dat dit als een dwingende voorwaarde moet worden toegepast. Door te eisen dat de referentiepersoon een attest diende voor te leggen van niet ten laste te zijn van het OCMW schendt verwerende partij artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vreemdelingenwet. Bovendien kan het al dan niet voorleggen van een attest van het OCMW door de referentiepersoon geen afbreuk doen aan de vraag of verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, zodat verwerende partij aan verkeerde feitenvinding doet.”*

Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting echter voorbij aan de wettelijke voorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken, wat betekent dat de referentiepersoon minstens niet ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij mag nagaan of de aanvrager voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het komt de aanvrager toe om in dit verband de nodige bewijzen voor te leggen. De vaststelling van de verwerende partij *“dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”* kadert in dit onderzoek naar voornoemde wettelijke voorwaarde en wordt niet als dwingend opgelegd.

De Raad wijst erop dat wat betreft de voorwaarde dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij concludeert *“Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC